

Dojmy a pocity nepřesně interpretované Pavlem Bosákem

neděle 26.7. V Mečislavově ulici očekáváme auto z Ostravy. K našemu velkému údivu přijíždí, resp. přiřícuje se již v 24.00 hodin. Poté do 23.15 sedíme, dohadujeme se, kecáme a hlavně nadáváme. Naše kamarády čeká studeno-trvdopodlažní noc.

pondělí 27.7. ráno jdu normálně do práce. Odpoledne je mi ýbl. Tatra odjíždí směr Františkovy Lázně. Odjezd byl stanoven na 15.00, ale zemedělci, značně podroušení, přicházejí až v 17.00, že prý zbloudili ve velkoměstě. Poté korporativní odjezd. V Praze zůstáváme pouze J. Wykrent, J. Radek, A. Jančařík a já.

úterý 28.7. Nic se neděje. Dle pozdějšího vyprávění osádky Tatry, strávili příjemné chvílky na záchodcích ve Františkových Lázních. Byli tak významnými hosty, že se zapsali do Pamětní knihy pomístního sociálního zřízení.

středa 29.7. To je ten kýžený den. Se skepticizmem jdu ještě do práce pro zaponemutě mapy. V 9.00 přichází ke mně domů Tonda. V 9.25 sedí Wykrent před domem v autě. Dopíjíme kafe a jedeme pro Juru Radka do Radlic. Po cestě na Hrad vidíme ztrápeného Dr. Haniku an kráčí zasmušile po Malostranském náměstí. Jeho výraz nevěští nic dobrého. Protože máme ještě do 11.00 čas, sedíme u Černého vola na kafi a pívu. V 11.00 jsme na ČSMS. Hanika sedí v předpokoji a čeká. Sedí jak oukropek. Jobovy zvěsti nejdříve. Nakonec není ani rakouské vízum. Formuláře nám byly čestně vráceny. Ale je doložka a více-násobné pobytové vízum NSR, s upozorněním, že bysme měli jet jen co nekratšeji. Francouzské vízum až v 11.30. Sedáme do auta a odjíždíme pron. Kupodivu vízum je, Haniku zpět na ČSMS a hurá na západ. Oběd v Plzni v bufáci. Potkali jsme Mládka. Přijíždíme k místu setkání, kupodivu na minutu přesně. Zde tyjátr kolem doložek. Dostali jsme oběd a kafe. Jedeme s Jardou. Bereme benzín u pumpy mezi kamionovými kolosy. Ty berou snad tisíce litrů nafty. Předhraničí. Zde masivní roura coby závora. Kontrola pasů. Drze jedeme s Tatrou dp osobního sektoru, vydáváje ji za autobus. Řev a hojné protesty celníků jsou umlčeny tvrzením o produktech jihomoravské provenience. 3 flaše vína pro každého v neprůhledném pytlíku. Formální odbavení a cca za 15 minut jsme v Bundes. Zde však větší problémy i delší zdržení. Nahnali Tatra do kamionové sekce a nic nechtěli slyšet o tom, že to je vlastně osobák. Pasy jsem však vybral a předložil na osobní přepážce. Razítko během několika sekund. Zmatky kolem placení tranzitního poplatku. Nakonec řev u kamionové přepážky, že když na pasech máme osobní razítko, tak ať i kamion vyřídí osobní přepážka. Tato nám dává štempl. Úřad je halt úřad a německá zkosnatělost se opětně projevila. Bez potíží vjíždíme do Nürnberg. Průjezd městem kupodivu Jura Radek zvládl a tak během několika minut parkujeme v Göthestrasse /zde bydlí bratr Jury/. Chvíli čumíme na video. Poté pojídáme v Tatře salám s chlebem. Posléze s Koudelníkem a Pepou jdeme do městyse. Zbytek se nemůže dohodnout, Rudla je dosti hrůzně připitý. Nürnberg v noci je krásný. Uvnitř hradeb převažuje chodecká zóna, všude čisto, úpravné domy i auslágy. Vše udržováno. Vracíme se kolem půlnoci. Nad ránem v 1/2 3 se vrací tlupa řvoucí, potom Rudla chrápe jak kůň, tak, že nemůžeme spát. Jen on spí jak dudek.

čtvrtek 30.7. Po hrůzné noci plné řevu Rudlova, konečně ráno. Očista a kafe u Radků. Potom pochod městem. Hezký hrad, většina vyhořela v 1944 - 1945, ale už obnovena v letech 1949 - 1952. Tisíce obchodů, jak se ti všichni uživí? Kráčím městem potom už jen s Josefem. K poléhání jsme u King Burgra dali chesseburger za 2.15 DM. Chutná to jak šrot. Ke konci únavného pochodu městem jsme se zastavili v téměř novém horo a speleoshopu v Löbleinstrasse. Dali jsme hovor. Lehce jsme poobědvali, dali kafe a okurku a v cca 16.30 odjíždíme v dešti. Vedou nás jakési madames, známé Radků. Po lehkém bloudění a objezdu celého města stavíme na Hitlerově placu - nyní Messezentrum. Obludnost velkogermánšá, dosti nyní zpustlá. Megalomanie. Z Nürnberg výjez na dálnici, zde se loučí i poslední naše vůdkyně. U Heilbronu opět prší. Šílené kvantum amiků v osobácích, dodávkách i kolony tahačů. Jsme kolem jedné z největších bází USA v NSR. Obdobně jako při výjezdu spojeneckých vojsk u nás, co chvíli u pangejtu stojící amické automobily, tahače a všelijaké ještě jiné obludy vojenské. Maj to tedy v pěkném richtigu. Za tmy dojíždíme k hranici Francie - NSR poblíže Strasbourg. Osobák projíždí hranicí bez potáží asi za 5 min. Tatra je však doprovázena velkým zájmem francouzských celníků. Chtějí dokonce vidět i oficiální papír od ministerstva, že nás vysílají. Ukázali jsme jim doložky. Byli z té byrokratické dokonalosti na větvi. Kousek za hranicemi nádherně parkujeme. Komáři však naši radost rychle kalí. Český trojboj za celkové euforie doprovází prvou noc ve Francii. Pivo víno rum, dosti jsme se připili. Však jsme si to za ta všecka příkoří zasloužili.

pátek 31.7. Kalné ráno, dosti poštípání. U místa, kde parkujeme se vyskytuje pěkná pemnůstka, patrně to součást mocné Maginotovy linie, která byla francouzům stejně na hovno jako naše obrana v Sudetech. Jest to však místo, kde si člověk nádherně odlehčí útrobě. Zejména větrací šachtičky s vyčnívající rourou byla skvostná míta. Jedeme do Mulhouse, zde chceme navštívit muzeum auta. Jarda s doprovodem se nám vzápětí ztratil. Existuje několik cest do Mulhouse a obě auta jedeme jinou trasou. Co však naše oka nezří přijížděje na parking u muzeum. Jarda přijíždí stejnou sekundu. Jdeme do města, částečně proto aby jsme vyměnili peníz za platnou měnu, částečně na prohlídku. V poledne vše zatvoreno. Po výměně penízku jdeme do muzeum. Za cca 31 FF nádherné muzeum. Kolekce Bugatek nemá obdoby. Stovky veteránů i audiovizuální pořad a vystavené AX od Citroena. Po návratu z muzeum, kde m.j. byla i směnárna, jsme poobědvali /v 17 hod/ a vyjíždíme. Co jsme vyjeli z Mulhouse, Jarda se nám opět ztrácí v nepřehlednu dálničních nadjezdů a několika dosti idioticky značených objížděk. Rovněž značení směru jízdy je nepřiliš přehledné, většinou za křižovatkou. Třeba náležitě ostražitosti. Chybí označení hlavního směru cesty, jen označení jakýchsi pomístních řití. Přijíždíme před Besançon, na parkoviště, které s Josefem známe dokonale z loňského přesání. Strašný bordel, tisíce odpadků. Je však poněkud lepší počasí, tak si pochvalujeme. Jak vysvítá z dalších dnů, zakřikli jsme to. Přijíždí Jarda. Jak vysvítá je zmítán střevními problémy a musel zastavit na odlehčení. Přestože jsme na něj poblíž Belfortu přes 5 min. čekali, bylo to málo. Odjíždějí telefonovat Yanně. Za chvílku malinkou přijíždí Peugeot 205 D s Mugnierem a děckama. Jedeme k nim. Zde trochu piva, trochu vína, složili nábytek a něco lahví s jihomoravským mokem a rychle do Deservillers, kde na nás netrpělivě čekají. Jedeme ke starostovi, André /Dédéž Menettrierovi. Zde jeho žena, a 3 kumpáni. Zde drobná trachtace. Šampaňské a samohon mirabelkový v krásné lahvi s vyřezávaným rybářem uvnitř. Proto samohon dostal jednoznačnou, dosti však hanlivou přezdívku - rybář. Tato lahev nám

později mnohdy naháněla husí kůži, ať byla vytažena u Dédé či jinde. Ale tato trachtace byla jen nevinnou procházkou, proti tomu, co nás čekalo později. Zde jsme se dozvěděli, že jako první jeskyněři v historii obce, můžeme spát v klubovně místních kopálistů. Na stadionu poblíže děr. Odjezd do našeho ložumentu. Vidiny z toho udělali málem Hilton. Dédé byl společensky unaven, proto se vrhám do jeho Peugeotu 305 5S a jedeme do Hiltonu. Příjezd a obhlídka nás informuje o tom, že ložument se spíše podobá betonovému chlívku, než Hiltonovi. Ale je zde boiler na teplou vodu /plynový/ a to rozhoduje. Jeho obsluha je dosti šašmodrchaná a v euforii nebylo lze zcela pochopit. Tah pokračuje našimi jihomoravskými zásobičkami. Vezu zcela společensky zne-možněného Dédé domů a chci se projít zpět, ale on mě vzápětí veze zpět, abych snad se neunavil. Poté zvýšenou rychlostí ujel. Až po dlouhé době jsme pochopili, že /1/ pro francouze je nemyslitelné udělat krok pěšky a /2/ pro francouze je samozřejmé řídit vozidlo i ve značně podroušeném, až nemohoucím stavu. Auto zřejmě jede samo, cestu už zná, ale nohy neslouží.

sobota 1.8. Příjemné spaní do 11.00 dopoledne. A je to tady. Leje jako z konve, mraky až na zemi, všude mokro, lezavo, zima. Hrůza; ne jedna ale mraky hrůz. Konstruujeme ložument. Panely, které spojovány na sucho fičí a mokvá. Nejde nahodit boiler. Konečně přijeli francouzi, Dominik a jeden, mění bombu a přivázejí 2 lahve čehosi, co je ve skutečnosti anýzovka, Pernot a Pastis. Prvé setkání s realitou Maigretových hospůdek. Je to nepoživatelné, ani zředěné, ani čisté, to už vůbec ne. Co ten Maigret na tom "mlíku" viděl?. Po obědě přijeli Francouzi, jeskyněři v čele s předsedou departmentního výboru Yvese Aucantem, dále přijel Claude Schmitt, náčelník speleozáchrany. Po krátkém pohoštění jedeme a jdeme obhlížet vchody do Réseau du Verneau. Nejprve Gouffre de Jerusalem s ponorem ve dně rozsáhlého závrtu, s krásnou ponorovou stěnou. Zde budeme filmovat-říčí Švenk-Nemocný Chobot. Obhlídka Gouffre de la Baume des Cretes. Posléze konvái automobilů k vchodu Grotte de la Vieille Folle. Krásná gotická ponorová díra. Švenk jásá, tady taky musíme filmovat. Ti, kteří jeho posedlost už znají s povzdechm konstatují, to se tady určitě budeme nořit, nebo alespoň plavčit. Jeskyněři odjeli a my jedeme okukovat poslední díru, tzv. u domečku /jednoduchá stáj, mladík zde zrovna dodožil krávy do cisterny za osobákem/. Švenk jásá ještě více, tam se dokonce dá sejít pěšky!! Malomyslnost padla na všechny kolem, kteří si jasně představili, jak budeme vláčet centrálu 60 kg a další světla, dohromady řada metráků dolů. Co se dělo potom si už vůbec nemůžu vybavit.

neděle 2.8. dopoledne prý v 10.00 hod. je přijetí na radnici. Musíme přijet s Tatrou. Se čtvrthodinkou zpoždění jsme tam. Starosta se šerpou a dva či tři utrápení hlavní radní. Claude v roli tlumoč-níka. Ten přijel s Renaultem Espace 2000 TR, celé z plastiku. Od té doby tomu říkáme Trabant od Renolta. Proslovy, oficiality. Dédé povídá a povídá, Claude překládá do němčiny a Honza do češtiny. Polovi-nu co Dédé vznosně odřečnil ani nebylo přeloženo. Poté krátce o-po-vídám, předání lahví vína /celá basa/ aby zasedání obecního zastupi-telstva nebylo tak fádni. Odchod do sýrárny. Zde Claude Menettrier, prezident /v tý Francii je snad každý president/ vysvětluje jak ten sejra /Comté/ vyrábějí. Sýrařovi se tam dosti pleteme. Poloautomati-zovaný provoz. Sýrař, jeho žena a dva kluci. Sýrař dělá 7 dní v týd-nu. Ráno a večer svoz mlíka /mezi 1/2 8 a 1/4 9/, potom cca 3 hodiny

pracovního koncertu propočítaného téměř na sekundy. Nejprve vaření mlíka s přísadami. Potom lisování v automatickém presu a ukládání do vedlejší místnosti do dalšího dne. Vypadá to jako tvaroh. Mimo sýrce produkují cca 45 kg másla při každé várce mlíka. Dole jsou sklepy, kde sýr cca 2 měsíce zraje za stálého převrácení /40 kg!/. Poté jsme odjeli na farmu k prezidentovi. Prostorná a světlá hala, zimní ustájení asi pro 60 krav. Vše svépomocí stavěno. Poučení pro naši zemědělci /ale ne pro všechny, vemena byla malá a všechno bylo prohnilé/. Návrat do studené odchovny. Kuchtění oběda. Odpoledne mocně připravený program s Dédé. Nejprve fětě /dále jen fet/ v díře jménem Gevresin. Fotbal, umělé tenisové courty. Dostali jsme Nazdraví pomístní pivo v nesmyslně malé nádobě /0.25 l!/. Kronebourg. Nepitelné, zhýčkáni flaškovou Plzní. S Jurou Švenkem /slovníček výraziv a jmen umístěn na konci této humoresky/ jdeme na místní smeták, který jsem viděl při příjezdu k fetovišti. Místní lid je šetrný a lakomý. Nic pozoruhodného, jen opravdu už vůbec nepotřebné věci, kupodivu ale dosti zbytků potravin. A řada pálených kořenáčů, pravý poklad u nás. Zde i v celistvém stavu na smetišti, ten luxus. Odjíždíme na jakýsi konský fet, kde je slibován krojovaný dav selek. Přestože přijíždíme načas, žádné selky v krojích nejsou, jen dav amatérských zokejů. Dělalí cosi jako military, a jsou to opravdu všeumělci. Jeden dokonce spadl tak, že se svíjel na trávě. Kůň tomu laxně přihlížel. Pořadatelská služba a červený kříž byli umělci k pohledání. Zhruba za půl hodiny se jim podařilo dotyčného dosmýkat do sanitky. Jen luxace ramene. Opět nazdraví, opět Kronebourg. Cestou do Deservillers projíždíme vesnicemi s fety. Frantíci jsou asi fety posedlí.

Po chvílce rozpačitého přešlapování vydán poky - zde budeme večeret! Oj, oj. Hlad nás trápil až k 22.00 hodině, někteří to nevydrželi a šli zakrojiti chléb do Tatry, jiní se šli vyvenčit daleko za obec. Do té doby bylo však hojně nazdraví, nejdříve bílé, potom i červené. Kradmo jsme hryzli chléb. Ale posléze jakoby mávnutím kouzelného proutku se objevilo jídlo. Pomfrity a kotletou studenou. Na tu jsme asi čekali až ji některý z přátel velkouzenářů přiveze. Došlo i na nechutnou tahanici o hodině odjezdu. My jsme trvali na 22.00, protože druhý den měli speleoalpinisté sestoupit s Fransouzi do jeskyně, Dédé trval na 24.00. Kompromis byl 23.00. Dospělo to tak, že koncem do nás pod tlakem lili šampus. Dvě lahve jsme vzali s sebou. Před 23.00 jsme odjeli. Jestli jsme pokračovali i v ložumentu si již nemohu i při nejlepší vůli vzpomenout.

pondělí 3.8. V časném ránu dochází k filmování sýrárny. Dostí jsme se pletli sýraři, jeho ženě i synkům. Z pavlače nám nadávali takoví směšní drobní teriéři, třásli se jak osika ve větru. Chaos vnesený do poklidu kulinární produkce znervozňoval sýraře jen chvílkami a to když Starý Švenk chtěl cosi pozastavit, vrátit, opakovat /např. neopakovatelné presování syrovátky/. Habdulilláh se to povedlo. Ke konci jsme filmovali ve sklepě s prezidentem. Cosi žvanil a kontroloval sýrec. Sýrař jej potom převracel. Přišli jakýsi redaktoři. On, mladý nenápadný brejlovec. Jeho poznámky byly k posrání. Pár slov, několik jmen, název Čejče. Fotograf fotil, jak Švenk filmuje. K popukání. Potom jsme cosi fotili zvenku, dokonce jsme byli v místním hostinci. Dédé zbudil hospodskou a dali jsme kafe a nazdraví Kronebourg. Mezi tím jeskyňáři sestoupili do hlubin s Claudem Schmittem, Pepem a Kuku. Filmový "štáb" a já jsme odjeli s Dédé na výlet. Nejprve do Chalons /filmovali zámek, na řece Loue kačenky/ a odtud do Ornans. Zde návštěva muzea - "mladistvé jizby" Gustava Courbeta. Foto jsme museli odložit. Dostí značný to byl mazal. V suterénu

Chalon

celkem pěkná výstava černobílých fotek. Při odchodu z muzea komisní baby u kasy roztáhl, když zjistil, že jsme televize. Prý můžeme filmovat a narvali nám jakési brožurky a plakát. Stejně jsme neměli světla. Odjíždíme k Dédé. Zde sedíme /pravděpodobně nad vínem a rybářem/ až přijede bratr Dédé - Dominik /jiný člověk než už v našem románu vystoupil/. Jeskyněři vystoupili na povrch s úspěchem. Francouzi byli velmi spokojeni. Ihned odjezd ke stadionu, před tím však obligátně kafe a rybář do stejného hrnku. Ve stadionu zmožení jeskyněřníci. Slim padnul, má hrůzné modřiny a zmoženou ruku jako banu. Apropós, Tonda ráno tak na hubě napuchnul od zubu, že do jeskyně vůbec nešel. A zemědělci měli službu a navařili. Chutně. Večer se rozproudil fet. Francouzi nejprve že nekouří, nepijí, alkohol už vůbec ne a kafe jen culifindu a že choděj brzo spát. Dopadlo to tak, že jsme dopili veškeré vinné zásoby, dokonce něco i ze značkového v pistolích. Povidlo se. V maximální opilosti vzrostl zájem Clauda o Tatra až nebývalou měrou. Tatra najenou udělala hů, cuk sem, cuk zpět. Poté se ozvalo hluboké hů a Tatra pádí jako splašená. Petr se sotva drží na stupátku a diriguje. Okamžitě vyráží Dédého autem zachraňovat odpadlíky. Španilá jízda Tatry se ukončila po několika minutách. Na korbě spalo několik osob. Po zastavení byli v šoku a ptali se kde jsou. Vezu Dédé domů. Tentokrát jsem se vrátil pěšky, protože Dédé nemohl ani vstoupit do vozu, protože ho neviděl. Petr se projel Trabantem od Renolta a Frantíci ve značné náladě odjeli domů. Celý večírek byl ještě před tím zakončen pěním rozličných kusů vážné hudby od Aidy po jakési tance.

úterý 4.8. Spíme do 14.00 hodin. Poté jakési mátožení. Prostějováci zjišťují, že nemají cajk. Nechali ho v tom Trabantovi po vylezení z Gouffre des Biefs Boussets. A to Frantíci měli odjet na dlouhou dobu do Španěl na expedici! Celý cajk i se zahraničním towarem! Francouzi ze vsi nám přinesli noviny, které psali o nás, foto jak Švenk filmuje Dédé a prezidenta ve sklepe. Leje jako z konve. Přijeli jeskyněři. Přivezli matroš, včera nám tu nechali lehkou centrálu. Víno prý bylo dobré, žádná bolest hlavy. Pochnurně nám sdělují, že na Riviéru nejedou, protože je tam stejně blbě jako v Deservillers. Jedou rovnou do Španěl. Filmáři kolem 14.00 odjíždějí kamsi cosi točit a my se od 16.00 chystáme do jeskyně Gouffre de la Baume des Cretes.. Odcházíme kolem 19.00. Návlékli mě do overalu, kšírů a spustili do díry. S Josefem a Koudelníkem. Krásná díra, fosilní krápníky, dospěli jsme cca do 100 - 102 m, ale nemáme lano na další postup. Výstup byl horší. Spotil jako vůl. Při výlezu se necítím dobře, bolekrk a špatně. Aspiríny zapil pivem a rumem. Filmáci se vracejí, jistě značeně podnapilí kolem 1.00, spánek od 2.00.

středa 5.8. Ráno budíček v 7.00 hodin. Krásné slunko, zrovna když potřebujeme pro natáčení pod mrakem. Ověřuje se klasická situace že vše je vždy u filmování naopak. Pohlednicové šílenství a slunce stále svítí. Je 9.30 a teprve se začíná vařit snídaně, ale to je na expedici /ne každé, jen této/ zjev zcela běžný. Konečně jdeme ke Gouffre de Jerusalem filmovat. Celé dopoledne, asi 3 hodiny sláňování. Nejhorší bylo, že se objevovalo slunko, což narušovalo Švenkovu představu o tom, že tuto povrchovou záležitost budeme prezentovat jako akci v jeskyni. Slunko prodlužovalo křeč. Odpoledne filmování vodní jeskyně Grotte de la Vieille Folle. Prý nebyla voda a tak docházelo ke změně směru toku jako na Sibiři. Nakonec tam voda byla a Švenk byl uspokojen. Ale to jsem zapoměl humornou historku Nemocného Bachora. Radostně zakluntal nahrávku s proslovem Dédé na radnici /synchron s filmem/. Metry až kilometry pásku ležely na kvalitní prsti lesní a bahnitě u Jerusalemu. Nakonec vše dobře doš

padlo, vyhodil nenahranou část, těsně před Dédé projevem. Já jsem v průběhu odpoledne úpěl chorobou. Večer jsem se ale zmátořil. Šli jsme filmovat Radio Villages Deservillers. Malé studio, VKV, ale téměř profesionální. Po filmování jsme chtěli do ložumentu, ale Dédé měl jiný spád. Že prý starosta, asi 8 km dále byl v Čejčici a jedeme tam nazdraví. Ach jo. Starosta tam vlastní zájezdní hospodu pro řidiče kamionů. Měl zavírací den, přesto jeden host tam debužíroval snad 5 chodů, sejra, ovoce a téměř litr vína. Bylo nazdraví. Šampus, víno bílé. Starosta měl šílenou ženu a vlčáka. Zahrál nám na hornu fanfáry. Domu jsme jeli k půlnoci. M.j. menu šoféra stálo asi 45 FF.

čtvrtek 6.8. Velký den naší expedice. Budeme hrát fotbal. Interesantní na tom je to, že převážná většina našich účastníků neměla nikdy nic s fotbalem společného, navíc stav obutí je hrozný. Já osobně jsem nemocen, ráno s obtížemi vstávám a dorážím se vlašnou sprchou. Odjíždíme odvážet dříví Dédé. Aha, a to jsem zapoměl, že dne 3.8., den sestupu do propasti a heroické noční jízdy jsem byl s Bachorem řezat dříví. Tak promiňte, malá odbočka ke 3.8. Tak to jsme se odpoledne sami přihlásili na brigádu. Myslili jsme, že budeme řízat v lese a motorovkou. Ale vše jinak. Nejdříve nazdraví u Dédé. Poté kousek vesnicí a ouha, zde je hromada dříví. Zčásti bylo poloshnilé. A kde je motorovka? Žádná. Přijel dědeček /otec Dédé/ s traktorem, letitým, s připojenou pásovou pilou! A tak jsme řezali. Za dvě či dvě a půl hodiny nám to šlo kalupem asi 8 kubíků. V přestávce přišla Dédovna s dcerou. Nesli košíček. Věda z francouzských filmů, že košíček = piknik, řekl jsem si, ha nazdraví. Taky že jo. Pivo chlazené 0.25 l Kronebourg. Poté při každém přesunutí pily jedno nazdraví. Bodlo. Děda byl bodrý, než přišel košíček, strašně se mu líbilo jak Dédé šmiruje kolomazí stůl pily a naznačoval, že pilu si ve maže, ale nás ne. Potom se to změnilo. Tak a tohle dříví jsme nakládali. Po první fůře, kterou jsme úhledně nakládali do sklepa, jsem odpadnul. To tam Dédé rozdával zelený pivo /pivo se štávou, či perpmintkou?/. Nikdo to nechtěl. Odcházím do lágru a ulehám. Další dvě fůry odvezeny. Skoro celá zimní zásoba přivezena. Dédovna se překohala, podávala oběd. V následujícím pořádku: pastis /to už většině z nás chutnal/, chřest s majonézou, jazyk hovězí vařený s hráškem a fazolí, chléb, bílé a pak červené víno /bílé Pinot, červené Rhonské/, sýr /plesnivý, Comté, Camembert a mazlanina, která se údajně vyrábí ze schnilého tvarohu, ale chutný, vše zbytky, které jsme nechali s Bachorem po brigádě na dříví/, káva a rybář mirabelkovitý. Od 17.40 se začínají sjíždět francouzští fotbalisté. Rozčilují se, že v jejich ledomorně máme ložument, ale rychle se upokojují, protože byl vyvalen sud s pivem. Ani naši špičkoví prvoligoví fotbalisté nemají takový auto park. Sešlo se /podle Bachorova sčítání/ 22 vozidel, biciklistů a 2 chrchle /k motorce to mělo daleko/. Výkop byl v 18.15. Leže v ložumentu jsem slyšel hrozný řev. Byl asi způsoben řevem borců, kteří s postupujícími minutami utkání nabírali více a více zranění, myslím tím naše borce. Obě mužstva byla smíšená a hrálo se 2x 45 minut! No prostě šílenství. Hrálo se FC ACS Sýrárna proti nějaké fabrice v Amancey. Sýrárna prohrála 5:3 /ale noviny z 9.8. tvrdí že 6:5/. Dédé byl kapitán sýrárny a Slávek Amancey, nebo to bylo naopak, už si to nevybavuji. Za účast jsme obdrželi velký pohár, pilo se z toho pivo? Naši borci byli zcela zdevastováni. Nejhorší zranění bylo natažení pravého stehenního svalu popředního borce Wykrenta. Potí-

ral to zevně i zevnitř Alpou. Hned po utkání odjezd na místní fet uspořádaný obcí na naši počest. Dal jsem si svažák, co udělal Slávek a rozhodl jsem se, že nepojedu. Ale nakonec mi to přišlo líto, hlavně že bych o něco přišel, a tak asi v 21 h. jsem se odšoural na návěs. Téměř u návěsi jsem slyšel populární píseň Živijó. Řev se línul z jakési budovy a tak nevěda kde je fet, jsem tam zamířil. Myslel jsem, že je korporativní nazdraví u sedláka. Ale věas jsem zjistil, že je otevřené okno a ten řev se line z radio. Došel jsem tedy před Radiovysílač, ze kterého zrovinka vycházelí borci, celí zbrocení potem po heroickém řevu Živijó. Jarda měl zdravici k posluchačům. Na návěsi už příprava rožniště. Přítomno auto velkouzenáře a Amancey. V něm tři kluci, činili se co je pravda. A teď mě napadla odbočka, dne 1.8. večer, po prohlídce jeskyní jsem s filmaři odjel s Dédé autem do Amancey. Prý si prohlídnout, kde je pošta, kde je Dédova banka /nyní dělá v Levier místoředitel 6 osob/, kde je doktor /barák měl značně ošuntělý/ a kde je sportovní hala. Okolní obce sdružené ve střediskové obci Amancey postavili víceúčelovou sportovní halu, pohádka. Potom nám byl ukázán kšeft, kde máme nakupovat. Bušení na roletu. Zavřeno. Za chvíli otevírá mladík, syn velkouzenáře. Lezeme dovnitř, šunky, salámy a buchvíjaké další pochutiny visí od stropu. Má tu i rajská a okurky. Přichází madame, korpulentní, pravá řeznice. Hahaha, hihihí, o Čejči mnoho slyšela, hahaha. Poté velkouzenář nás zve do kuchyně. Jako z francouzského filmu. Velká kuchyň, zde velkouzenář, manželka, nepřehledně potomků, brat uzenáre, další osoby, ve kterých jsme posléze identifikovali zete, snachy, nastávající zete a nastávající snachy, milence, milenky, vnučata, přátele a kolii. Už pili nazdraví pastis. Hojně nám nalévají, lidi se baví mezi sebou, jde při tom televize, ale nikdo ji neslyší. Lidé se mění. Na stůl přinášejí uzené hovězí maso tence průsvitně krájené, je tvrdé, slané a dobré. Ptáme se co je to za druh. Domnívám se, že roštěnec. Velkouzenář přináší model kravky pomalovaný tak, jak jej má správný řezník porcovat. Je to tak. Po chvíli odjezd. Ale před tím líbačka! Se všemi dívkami se musíme rozloučit líbnutím. Znovu doplněk. To jsem zapoměl, že před velkouzenářem bylo nazdraví v místním hostinci. Zde několikrát pastis a partie malého fotbalu s místními opilci, kterou sehráli Ruda a Jura. Dopadli jak sedláci u Chlumce. Jo a tak se v Deservillers chystal fet. Přivezli jsme pivo, pilo se z 2 dl kelímků, ač Dédé přislíbil 0.5 l nádoby. Víno zajistili hostielé. V okamžiku, kdy se roznášelo jídlo, Josef chtěl pro foťák. Málem jsme se zpočátku nenajedli. Ale potom to do nás hnali pod tlakem. Někteří jedinci zkomzumovali i 5 kotlet /že by Starý Nemocný Bachor?/ a hromadu klobásek/delikates!/. Firma z Amancey s umělecky pomalovaným skříňovým Mercedesem zajistila fet dokonale. Odcházím v 23.00. Zbytek přijel v 01.00, ale do 1/2 4 hrozný chaos. Slávka nenechali spát na korbě, Petr s Honzou rozmlouvají česky s francouzským akcentem duchaplnosti. Všichni měli polínko ve spacáku. ~~Bachor tato polínka v zuřivosti vyhazuje na střechnu ložumentu, hrozná rána a možnost škod.~~ Dle vyprávění ke konci fetu soutěž v pití mezi Slimem a Michelelem /zedník z okolité vsi/. Slim pil 2 dl vína na ex, Michel 2 dl piva na ex. Po několiké rundě to Slim vyhrál a Michel utek.

pátek 7.8. Vstáváme ráno v 10.00. Příprava snídaně. Aha, chybí Starý Nemocný Chobot. Při fotbalu se rozbila kamera, resp. vletěl do ní míč a ohnul karusel s objektivy. A to nebyly natočeny některé synchrony. Večer při fetu Jura odjel s Erikem /bílý nový Nissan Modrý

Pták turbo/ kamsi do nebo k Besançonu. V průběhu dopoledne odjezd výpravy na Riviéru a do Monaka. Ve 14 h. přijel Dédé, jakýsi tichý kulhavec /Peugeot 305 Break/ a Jeanot /Renault 25/. Mluvíci Renaultka je čerstvě nabouraná; Jeanot kupodivu, přes místní zvyky, zastavil na stopce a ten za ním to nepředpokládal. Auto mu nadává, že nemá zavřený kufr. Zdůvodnění absence kolegů necháváme na večer na Yannu. Odjezd přes Lévířé /Dédé bank/, přes Evillers a Renédale k vyhlídce do kanonu řeky Loue. Zde zastávka v restauraci. Vypadá, že by taky cosi mohla mít s Jeanotem. Pizzoidní koláč s rebarborou a kafe. Milý plavý pes neurčité rasy. Odtud přes Ouhaus a Mouthière do městečka Lods. Zde, v gotickém městečku, muzeum vína a vinného octa. Vinice již dávno zrušeny. Krásný gotický dům s centrálním komínem a tajnou vinopalnou ve sklepe. U strýce Jeanota dáváme nazdraví - kirch a vínovice. To první bylo lepší. V Ornans byl fet s kolotoči, zastavili jen na skok. Do Besançonu jsme dorazili s několika excesy, kdy Dédé málem napálil auto jedoucí před ním. Únava dělá své, a to má prosím dovolenou. Krátká procházka pěší zónou, černoští šmelináři na mostě jako obvykle. Dáváme nazdraví celkem slušné pivo v restauraci za mostem. Poté jsme odjeli. Mysleli jsme, že na Citadellu, ale ouha, jedeme na nové sídliště. Dédé nezná cestu, ti před námi se již na počátku ztratili. Bloudíme sídlištěm. Šílené množství barevných, černoši, arabi, žlutí. Po krátké zastávce, kde Dédé potkal známého už víme, ale nikoliv důkladně. Po drobném bloudění zastavujeme u nám známých aut. Všichni jsou v jakémsi krámu, nedodělaném. Je to Jeanotovy ženy kadeřnictví. Madame je blondatá, mírně s předkusem. Místo kasy kompjutr, míšo hlídače radar. Značně to kvílí. Žena Jeanota má taková kadeřnictví ještě dvě. Kadeření hlavy za 180 - 215 FF. Aha kompjutr byl ITT, ale vedle ležela kniha rezervace jednotlivých zaměstnankin /cca 7-9/. Chtějí dodělat ještě koutek pro děti a pány. Odjíždíme, tentokrát už společně, na Citadellu, ale nikoliv. Do hospody, kam jinam. Zde již bílý Modrý Pták a Erik se Švenkem. A to je důvod pro odbočku. Erik vlastní malé video studio a točí cosi jako reklamu. Vydělává 120 tis FF měsíčně brutto /bez nájmu, platů, daně apod./. Večer před tím chodili po diskotékách. Spát šli nad ránem a od rána Erik pomocí teletextu vyhledal adresy a čísla lidí, kteří by mohli mít kameru, nebo s tím mají něco společného. Nakonec se povedlo. Sehnali amatérak, který kameru měl a mohl ji půjčit. Neuvěřitelné a téměř nemožné se stalo skutečností. Švenk jen zářil, a to prosím s Erikem neuměli ani jeden společný jazyk. Tak jsme šli na večeři. Přijela Yanna, ale její mužik jel domů. Na úvod bylo růžové šampaňské, ale ukázalo se později, že to je aperitiv z černého rybízu, který je naložen do špiritusu, to se pak zaleje suchým sektem a je to /dobré/. Potom studená misa s bílým vínem /cítit myšinou/, kotlet na hořčici a mnoho pomfrůjů navíc s červeným beaujolais, sýr, kafe, zmrzlina. Po opulentní večeři odjezd do vilky k Davidům. Hezká vilka i obývací kuchyň. Šampus. Přijela žena, syn a malá dceruška, která se stýděla a komunikovala jen s Dédé. Asi po hodině, po řadě nazdraví, tj. kolem půlnoci bylo nazdraví kořala /rybář nebo tesař, už nevím, ale mirabelka/. Odjezd. Teď jsme jeli na nejvyšší bod, kde jsme se kochali pohledem na osvětlený Besançon. Poté šílená jízda. Kam jedeme, to asi netušil ani Dédé. To už jsem řídil sám, protože Dédé se málem zase podíval do kufru toho Ptáka. Dédé spí. Ale vždy, když jsme se blížili k nějaké občerstvovně ožil, když zjistil, že tam přátelé nejsou zase zhasl. Yanna temně předpovídala to nejhorší. Po cca 40 km, šílené jízdě, Peugeot nechtěl rychleji než 155 km/h a to nás prosím potupně předjel Modrý Pták do kopce, jsme přijeli k velké haluzně, ze které se rozeznávalo dunění - diskotéka. Yanna jen tiše zaúpěla. 50 FF za každého platí Jeanot. Jsme v disko-

téce La Vrine. Prý ji majitel již 1-2x vypálil, vybral tučné pojistné a zvelebil. V ceně jedna konzumace. Dédé má problém, ač až doposud vždy hlásal - no problem. Je totiž v oblíbených teplácích. Nechtějí vpustit, ale půjčili mu kalhoty manšestrové, do kterých by se vešel ještě jeho brácha. Jsou přepásány provazem. V těch teplácích to bylo lepší. Ale kalhoty jsou kalhoty, od toho je předpis. Pěkný interiér s visící motorkou, myslím Hondou. Šílený randál, vyhazovači, kteří se kamarádsky chovají k hříšníkům, např. kuřákům na parketu, což je zakázáno. Dáváme whisky and soda a po čase naléháme na odjezd. Někteří jedinci i křepčili, Jeanot měl zjevně obchodní jednání. Po cca hodině jsme odjeli, Dédé vrátil kalhoty a dostal tepláky. Kolem diskotéky desítky aut, jinak se sem totiž nelze dostat, je na samotě, a tak napaření a rozjaření francouzští teenageři to hulí na plný plyn k domovům. Zvýšeným tempem, chrčela jede i přes 165, držím tempo s R 25 a Ptákem. Na stadionu dáváme drobný rumový dýchánek a naši průvodci odjíždějí mezi 1/2 3 až 3 ráno. Ale to není ještě konec.

sobota 8.8. Dýchánek pokračuje kontumací rumových zásob, otevřeny 3 lahve. Spát jde většina kolem 5 ranní, Josef s Tondou až v 6 h. Toník zlobil, nechce spát a Josef mu domlouvá jako dítěti. Tonda ze spánku a opičky zpívá živijó a těžce chrchlá. To je sice jeho obvyklá činnost, ale až v okamžiku kdy vstává. Kolem 9 hodiny vstává, šlape Koudelníkovi po člověkově, leze do pytle ke Slimovi, Rudovi pro změnu staví židli do obličeje a všem vaří kafe. Mezi tím leze do kabiny Tatry ke Švenkovi a kuriózně ho budí, sám sedě na sedadle a drímaje. V okamžicích kdy bdí, Juru intenzívně budí. Lhal bych, kdybych řekl, že v 9 hod, po 4 hod, spánku mi bylo milé kafe do postele, ale vypil jsem jej. Tonda nanutil kafe i jeskyňáři, kteří přijeli do Baume des Cretes lézti, i přes jejich zjevný rozpak, ale co pořídíš se zatvrzelcem. Filmáři posléze odjeli filmovat, Dédé přivezl chleba, protože předchozí den byla uspořádána razié na náš chléb, byl zcela či částečně plesniv a řada bochníků se nehodila ke konzumaci. Odpoledne kluci šli fotit /Vieille Folle/ a já s Tondou spíme. Ale Tonda zpočátku spát nenecháme. Odpoledne jedeme filmovat Deservillers od Amancey a do pily poblíže dědulu snad potomka některé z rodin, zde nazdraví dobrý šampus. Ale spěcháme na večeři do Bolandoz. Před tím však ještě nazdraví u prezidenta sýrárny, víno a merunkový koláč. Odtud do Bolandoz. Restaurace jako ze škatulky. Filmují se interview, např. s Dominikem a poté večeře: 1. salát /nakrájená rajčata, zelený salát, trochu cibule, trochu sýra, škvarky, olej, trochu dressingu/, 2. houby lišky na smetaně a topince, 3. pstruh na víně se smetanou a zelenou petrželkou, 4. sýry /6 druhů vč. kozího, konzumaci tohoto typu jsem se zhostil spolu se Slimem, je to jakoby člověk kousl puka do přirození a kozí smrad cítí minimálně ještě dva dny/, 5. koláč borůvkový, rebarborový a merunkový, kafe, ke všemu růžové víno, poté kirch nebo mirabelka. Završeno oficiálním proslovem /Dédé a Ruda, na počátku řečnil myslím Slim/, písněmi, a protože bylo pozdě jsme se přesunuli do kuchyně, kde jsme zpívali a pili pivo. Kapacita restaurace je 50-60 lidí za 2 hodiny, prostřeno je však max. 30 míst. Kuchyně malinkatá, vede sestra Jeanota, muž vypomáhá i u výčepu, děti posluhují, na sezónu je výpomoc v kuchyni adeptem kuchařského řemesla /učedník/, ve výčepu se ještě objevila jakási madame. Odtud jedeme k Dominikovi, má zrovna cosi jako den rodění. Pod tlakem do nás lil šampus a mirabelku a nabádal nás pro pokračilou hodinu kéklidu, protože nahoře spí babička. Spát asi v 1/2 3.

neděle 9.8. budíme se v 1/2 9, ale vstali až ve 1/4 10. Silný vítr, liják, ale ne moc zima. Před spánkem Ruda hází polena na barák, já jej pro změnu budím úderem polena na podlahu nákladáku vedle hlavy, vyskakuje asi 1.20 m. Ke snídani je rybičková pomazánka, posléze, za dva dny, ji vyhazujeme. Vyjíždíme za hliněnými holuby. Vítr, zima. Za Bolandoz je malá střelnice. Střílíme. Většina poprvé. Taky to podle toho vypadá. Poprvé terčil Chobot. Poté i Koudelník, ten nejvíc. Tonda trefil druhou ranou v záklonu, když ho puška zřackovala po ráně prvé. Koudelník dostal pohár, ale dal Chobotovi. Nazdraví v Bolandoz, pivo, či pastis, už nevím. Po obědě s Tatrou do Chapuis na koňový fet. Obludná záležitost tenhle Grand fete du cheval. Obrovská parkoviště na pokosených loukách a polích, dostihová dráha na louce, obrovský cirkusový stan, ze kterého se vyklubala restaurace, stánky s postroji, knihami, jídlem, cetkami a jinými nezbytnostmi. Zaujalo pojízdné WC, které kdosi provozoval jako živnost, asi výnosnou soudě podle front před tím zařízením. Krásný krojovaný průvod, parkúr. Dostihy začaly až s naším odjezdem. v 17 hod. Po cestě se stavujeme u Michela v Granges Maillot. Na zdraví, ke kterému nás chtěl zlákat již při jízdě na fet, se vyvedlo. Víno červené i růžové, přehršle keksů a pišingrů, kořala broskvová /lahodná/ i kafe. Švenk se Slimem a Michelelem šli obhlížet hospodářství, Švenk byl posedlý po traktúrcích. Dobře jim tak, protože hospodářství bylo dobře udržováno, jak svědčil hojný šmír na tričkách účastníků. Pustili pilu a ta, dobře naolejována, je oblila. Stavil se Jeanot se ženou, ale rychle vypadli, bylo to pod jejich společenskou úroveň dát kafe u zedníka. Celý den s námi byla Barborka, dcera Yanny a snažila se tlumočit. Od Michela jsme jeli domů, mírně rumu a ve 23 hod. kupodivu spánek. Zítřka těžký den.

pondělí 10.8. Budíček v 1/2 9, ale hlemýždíme se až do 11 hod, to je úděl. Začala akce. Natažení kabelů, lan a spuštění agregátu. Ruda se nakonec odhodlal k návštěvě dole. Švenk filmoval bordel se speleomateriálem kol Tetry. Dole točíme, otrava a pomalu se vkrádá zima. 3-4 hodiny poflakování. Rozhodli jsme se, že nepolezeme až dolů, protože jsme unavení, promrzlí a bylo pozdě. Povyražení jen při výstupu. Ruda v polovině výstupu hystericky řve, že se mu Gibbs vysmekl z lana. Jak se to mohlo stát, nikdo neví, ale křečovitost strachu vykořala své. Koudelník jej nahoře zachránil jen díky tomu, že Ruda byl již prsama nad hranou šikmé plochy vchodu. Podařilo se mu z lana vyrvat i druhý Gibbs, ale vše dobře dopadlo. Večer jsme točili u občana, který měl kroniku z Čejče. Vyfotil se u Tetry a v ní. Dali nazdraví, šampus, kafe a rybář, ale ten byl - hruškovice, jakoby se člověk zakousl do máslovky a potom ještě slivovice. Při tom nám lámaně vysvětlil, že kolem 18 hodiny na koňském fetu to bylo zajímavé, protože bylo 6 karambolů, jakých to jsme nerozuměli, ale asi nějakí umělci spadli z ořů. Večer nic zajímavého.

úterý 11.8. Vstáváme dokonce již k osmé ráno a už ve 3/4 10, světe div se, vyjíždíme. Točíme po vsi a odjíždíme opět k vývěru Lisonu, který jsme navštívili již první neděli. Poté do Levieru, kde koupě zvonců, návštěva obchodáku s nábytkem a návštěva banky Dédé, Credit Agricole. Dédé je dosti vyděšen naší invazí, hejno otrhanců vrazilo do banky a Dédé, úplně jiný to člověk, se děší škandálu či toho, že přineseme něco nazdraví. Ptáme se jen na cestu do Ouhans. Přijíždíme k Source de la Loué, dosti velkolepé, je zde i elektrárna. Francouzští vojáčci zde mají cvičení s lehkým kulometem. Mají ~~mnha~~ oraz a konzumují hojně víno. Odtud kaňonem Loué, kde nás různě honí filmáři, kolem vodopádů do Besançonu. Podle plánů jsme zde v 1/2 3. Jde

se do města na prohlídku. S Josefem dáváme hamburger s pivem u McDonalda a po cestě potkáváme Tonda a Jirku a tak dáváme pivo /8 FF/. Původně jsme zbylé drobné chtěli projíst, ale pivo dostalo přednost. V 17 h. jsme měli setkání u auta. V 17.30 přichází Slim. Filmáci nesehnali Erika, nelze vrátit tělo kamery a obdržet to pokazené, které bylo v zástavě. Jura kontaktoval Yannu, dělá co může, ale nelze nic dělat, nikde nikdo. Dávám další pivo a poté jedeme přes Cleron do ložumentu. Zde již výletníci, klíče našli na svém místě pod prkny. Filmáci hned zajmulí Jardu a jeli točit hřbitov. Přijel Dédé a cosi chtěl, ale Honza byl zrovna na potřebě a protože mu to trvalo hodnou chvíli, Dédé odjel. Přijeli filmáci a Jarda s Honzou odjeli telefonovat. Přijel Dédé a zase jsme se nedomluvili. Lehce se povečeřelo, špagety, a kolem 20 h přijel Michel se ženou, potom Dédé a naštěstí potom Erik i s pokazeným tělem, Dominik, Dominik brácha a další. Dalo nám to práci ve 23 h je vylišfrovat s písniemi, živijó a jakousi opileckou francouzskou.

středa 12.8. Budíček v 7 hod. Zataženo, ale ne moc zima, skoro prší. Motor expedice se pomalu rozjíždí. Slávek byl poslán škrabat brambory, ale prohlásil že to neumí, protože to nikdy nedělal. I přes všechno se pomalu vše dává na auto. Jednotlivci si spíše hledí svého. Vaříme oběd, ale díky podělanému papíňáku, a to prosím byl koupen těsně před výjezdem ven, nestíháme 12.15, kdy máme být na rozlučku u Dédé. S trochou hysterie se nakonec všichni u Dédé objevujeme. Je tam i Jeanot. Včera nebyl, protože byl v Belgii za nedefinovaným obchodem. Pastis, sušenky a poté zelené čučo /Suzo/, všeobecná líbačka s Dédovnou a odjezd do lágru. Zde se s námi definitivně loučí Dédé i Jeanot /nepochybně si dosti oddychli, že mizíme/. V 1/2 2 odpoledne odjíždíme směr Amancey, Cleron, Ornans, Besançon, Belfort, Mulhouse. Chceme zastavit u supermarketu vydat poslední drobné, ale před Mulhouse najíždíme na dálnici, která nás po cca 30 km odvedla až na hranici. Nekoupili jsme tedy ani chleba, ani jsme nevydali poslední FF. Na hranici byli chválabohu jen Němci. Stojíme zde asi hodinu, osobák byl během několika minut venku. Celníci šli asi 3x s pasy do hlavní budovy, potom jsme zaplatili 165 DM za tranzitní poplatky a hajdy do NSR. Do Freiburgu jedeme po dálnici a odtud po silnici 31 směr Tuttlingen. Kolem silnice halda nápisů, ale méně než loni, že chtějí novou 31B, kterou jim každá zemská nová vláda slibuje již 40 let. Je pravda, že tranzitní provoz po 31 je opravdu silný. Z Freiburgu jsme až do Schwarzwaldu jeli za černým Porsche 911, který nám nemohl ujet. Při příjezdu do Schwarzwaldu jsme zaváhali, kochaje se ve stoampání naučnou stezkou a poršák to napálil a byl tentam. Ha, obligátní přešvihnutí zatáček. Loni s Josefem jsem do zatáčky s omezenou rychlostí 50 km/h vletěl asi 80 km, letos to bylo obdobné. Brzdy kvílí, gumy taky, ale Tatra s lehkostí profrčí vlásenky nechaje za sebou řadu kamionů, ač se zde nesmělo předjíždět /platí jen pro nákladáky/. Na korbě, dle pozdějšího ústního sdělení, se děly věci. Koudelník leže na bedně málem vypochoďoval i se spacákem boční plachtou, v poslední chvíli se zachytil. Krásný most nad Neustadtem a blízko křižování s dálnicí na Singen dochází k reorganizaci, Jarda jede k Bodensee. My posléze mnoho kilometrů hledáme dobré místo na noc. Nacházíme jej posléze na okraji vesnice Mörhing. Je zde stolík, posekaná travička až pažittek, ale všude kolem naděláno až hrůza. Je to sice blízko silnice a jsou tam trochu komáři, ale posléze Slim našel v přilehlém hustém smrkovém lesíku perfektně rovné místo. Petr s Honzou odešli na pivo. Dle jejich pozdějšího sdělení, hospoda sice zrovna zavírala, ale piva destali.

čtvrtek 13.8. Ráno jsme vstali v 1/2 8 a dobře jsme udělali. Protože v zápětí přijíždí hajný. Nejprve hartusil, ale potom se spíše divil a svoji prohlídku komentoval poznámkou, že to naše auto je dosti komický kempingový vůz. Kolem jezdilo značné kvantum vojenských vozidel, i malých obrněných transportérů, které kroužili i vůkol nás. Asi nás hlídají, byla prvá domněnka, ale posléze jsme si přečetli, že jde o autoškolu. Odjíždíme do obce, která se snad jmenovala Obermarchtal, kde máme sraz s Jardou. Měli jsme hodinu zpoždění, protože jsme filmovali husy na Dunaji v nezajímavé díře jménem Hunder...cosi. Sice pěkný kostel, ale jinak fádni. Nakořpili jsme v místním konzumu chléb, čaj, saponát na mytí riadu /Prill/ atp. Někteří kupovali za tvrdou měnu i kuřivo. Ve jmenované obci už Jar-da byl. Odjíždíme kousek dál, asi 3 km, zde krásné městečko na Dunaji s Nepomukem na mostě, drtírnou s výrobou celulózy pocháňenou vodním kolem a zříceninou hradu. Rujiny ze 12. století. Parkujeme na oběd a prohlídku rujin. Odjezd do Ulmu. Celkem pěkné město s gotickým chrámem s velmi vysokou věží. Měníme peníze v Deutsche Bank a kolem 18 hod. odjíždíme. Místo na spaní se hledá špatně. Málo odboček, niva Dunaje s mrtvými rameny. Posleze odbočujeme. Zde kousek od hlavní trasy pěkná místa, ale jakmile se vystoupí, hejna komárů a hovad jako stáhačky útočí na jednotlivce i kolektiv. To není místo pro nás. Jedem dál. Za Dunajem jsou kopečky. Zde projíždíme obcí /jméno jsem si nepoznamenal/ s hotýlkem a hospodou, ale to se zdá ve vesnici a tak jedeme až na konec silnice. Zde usuzujeme, že dál nelze, všude soukromé pozemky, a tak se vracíme do vesnice s hospodou a parkujeme v aleji s celkem pěkným lesoparkem. Nikde cedule a tak zastavujeme. Večeře. Před tím Honza šel už na pivo. Mezitím projel mladík na fichtlu a za chvíli zastavuje bílé audi a jeden mladík vylezl a cosi řval. Hned odjeli. K večeři byla jen řídká polívka a chléb byl kuchtíky rovněž vydán jen neochotně. Petr, Josef a já jsme usoudili, že je třeba si dát něco vařeného a šli jsme za Honzou. Celkem chutné pivo z lahví. Po 4 pivech a zaplacení 7.50 DM, jdeme zpět. Zde všichni vyvaleni. Byla zde Policie. Co a jak se vyptávali, jestli tady chceme trvale bydlet, jestli tady chceme dělat. Po negativních odpovědích jsme mohli zůstat. Udal nás ten z audi.

pátek 14.8. Spíme pod širákem. Probuzení je děsivé, mriády komárů krvežíznivých nás málem zbavili životně důležité tekutiny, rozuměj krve. Vstali jsme tudíž v 1/2 8, dosti nedobrovolně. Silná rosa. Po snídani jsme odjeli do Ingolstadt. Nádherně parkujeme na velkém parkovišti zdarma u centra. To kdybysme věděli, tak by byla minulá noc bez potíží, ještě by jsme ušetřili čas. Na okraji u kříků totiž byly zaparkovány asi 3 karavany, ve kterých jejich majitelé zjevně strávili noc. Na prohlídku máme 1 1/2 hodiny. To že zde vyrábějí audi je zřejmé na složení autoparku, ve kterém tato značka silně dominuje. Pěkně upravené město. Koupil jsem si banán za 0.50 DM a další drobnosti. Rychle se přesouváme do Regensburgu. Za Ingolstadtem ohromné vojenské letiště, americké. Zrovna na něm vzlétá AWACS Boeing 707 a za několik minut další přistává. Je tak blízko, že by šel vyfotit, ale objevují se topoly a fotu byl konec. V Regensburgu jsme byli od 13 do 17.30 h. Pěkně jsme se prošli. Staré goticko-románské město. Thur-Taxis tady má banku ve svém původním barokním sídle. V dobře zásobeném sportu Weigel Josef kupuje kopuláč stan, že udělal dobře, ukáže se následujícího dne. Na oběd jsme koupili mozaiku z uzeného jazyka /102 g za 1.66 DM plus žemle za 0.25 DM/. Nakonec na zahradě asi 4 hvězdičkového hotelu jsme dali místní pivo /3 DM/, přinesl nám ho ukázkový buzerant-číšník. Z Regensburgu rychle po dálnici do München. Chceme se o-

mýt na parkovišti ve sprchách. Ty jsou jen pro ty, kteří berou PHM. Po cestě jsme uviděli rozbitou Š 120 ze Šumperka či Sokolova. Na parkovišti jsme se s majitelem setkali a odvážíme do Mníchenu. V Mníchenu projíždíme celkem bez velkých potíží. Parkujeme v klidné Maria Theresia strasse, naproti číslu 9. Od ulice až k řece Isar krásně čistý /doposud/ park. Jdu na průzkum místních pivnic. Pochopitelně v nejbližším okruhu jich je několik. Po večeri jdeme korporativně plavit ~~mňmň~~ vlka do Isaru. Sestupujeme z navigace na šterkovou lavici. Voda je dosti teplá a značně čistá. Na protější navigaci chodí lidé, ale vůbec si nás, koupajících se naháčů, nevšímají. Krásná koupelka. Potom jdeme na pivo, nejbližší hospoda zavírá v 22 h, tak jdeme kousek dál. Zde menší pivnice, štangasti hrajou o peníze karty, hostinská. Trávíme zde do 3/4 2 až do zavírací. 5 kousků.

sobota 15.8. Ráno nás probouzí slunečným nebem. Prospání v parku bylo jedno z nejlepších za celou cestu. Hojně zvoní zvony. Ha, katolický stát, tak se fráterníci činí i v sobotu, aby si zasloužili chleběk, je mínění většiny. Ale zvony nebimbají v celou hodinu, nebo v její ucelené části. Po snídani nedočkavě ženeme do města. Na ulicích však pusto, je už po 8 h. ráno. Obchody otvírají mezi 8.30 a 9 h. Ale neotevírají. Švenk kamsi volá a radostně zvolává, dnes je svátek na nebe vstoupení panenky Marie, celý den, i v neděli je v Mníchenu vše důsledně zavřeno. A co teď. Mnozí nemají nic koupeno, vše nechávali na Mníchenu, protože vědí kde se co vyskytuje. Slim představuje obrázek typického utrpení. Tak jdeme na pivo. Potom na Hauptbahnhof. Zde jsme se rozhodli, že půjdeme na dlouhou peší pouť do Nymphenburgu, zámečku to bavorských králů. Šílená pouť asi 5.5 km pustou ulicí, fádni a nezajímavou. Trochu i prší, ale sprška byla krátká, tak jsme ji přečkali pod podjezdem. Zima a vítr. Před zámkem je kanál. Zde hejno kačen různého druhu a kapři jak velryby. Ryby s ptáky se bijí o žvanec, který jim okolojdoucí přes most hojně házejí. Zámek velmi pěkný, před ním se kanál rozdvouje a jsou zde četné divoké husy /krotké tak, že žerou z ruky/, labutě, lysky, kachny apod. Zde potkáváme Bachora s Tondou. Je zrovna zavřeno, protože poledne. Pochodujeme k Olympiaparku. Asi 2.5 km. Zde se rojí Polizei i ve vrtulníku, se psem, na komoních. Je tu pouť či co? Ne hraje Bayern s jakýmsi outsiderem. Kráčíme ke čtyřlístku správní budovy BMW, kde před ní v jakémsi velkém, betonovém lavoru je muzeum. Vnikáme bez placení, protože nechceme jakási naslouchátka, stejně jen německy, francouzsky, anglicky a španělsky. Muzeum je do spirály. Červený kovral, od prehistorie BMW až k současnosti. Exponátů sice mnoho není, ale uspořádání velkolepé, včetně řady audiovizuálních programů na stovkách barevných TV. Po drobném oddychu od pochodu, pochod do města. Asi 4 až 5 km, poněkud zajímavější městskou krajinou. Protože místy už nohy bolely, zastávky se kamuflovaly prohlížením auslágů. Při příchodu na nádraží už nebyl chléb. Pochodem na tuplák do HB pivnice jsme zhlédli zvonkohru a pochodující panáčky na radnici v 17 hod. Jeden tuplák 6.20 DM. Hrál šraml, a bylo tam hejno taliánů a japončků, mocně se nalévající pivem. Rovněž hotel na tupláky štangastů je pozoruhodná vymoženost bavorských maxipivnic. Odtud část výpravy /program zbytku neznám/ se odebrala na nákupy do speleoshopu Speleotek. Ve čtvrtém patře bez výtahu nás vítá ráj jeskynníků. Paní Obendorfová uměla anglicky a tak nákupy a společenská konverzace měla spád. Nákupy provázelo pití lahváčů. Dosti brzo jsme šli spát.

neděle 16.8. Program účastníků výletu byl značně individuální. Někteří chtěli navštívit Německé muzeum, resp. jeho technickou část. Dle neoptvrzených informací mělo být otevřeno grátis, ale všude chtěli 5 DM. Po ránu část osob odešla opět nakupovat do Speleotek.

Švenk chtěl cosi koupit synkovi, předešlý den jsme slíbili dodat nějaké nálepky, paní je sbírá. Korporativně se potom všichni, i s majiteli obchodu, odebrali do pivnice,

pondělí 17.8. Již od rána je velmi teplo. Vstávali jsme mezi 1/2 7 a 1/2 8. Kolem osmé je auto zcela vylidněno, všichni pádili nakupovat, jen Jirka se odebral asi o půl hodiny později s komentářem, něco o spěchu. S Josefem provádíme úklid vozidla a dáváme drobný šlofik. Sraz byl v 11 hod. Dříve, zdaleka první, přichází Jarda, nákupy ukojen jen zčásti. Poté další. Chybí již jen prostějováci. Uříčený Slim se kolem 11 vrhá na Jardu, že kdesik v parku zapoměl své nové Spektrum. Vrátili se během 10 min i s balíčkem. Poslední přišel Koudelník, měl zpoždění. Asi zase zabloudil, ale to spíše byla výsada Slimova. Asi s půl hodinou zpoždění jsme bez jakýchkoliv potíží a rychle vyjeli z města směr Deggendorf. Přesun nebyl tak rychlý, jak plánováno, protože z dálnice byly sjízdné jen kousky. V Dingolfingu jsme viděli nové závody BMW. Z Deggendorfu jedeme po silně frekventované silnici, samé kamiony, zemědělské stroje a další zdržovatelé. Před hranicí bylo zpoždění už 1 a 1/2 hodiny proti kalkulu. Švenk nutně potřebuje močit, ale na potvoru dlouhé desítky minut není žádné vhodné místo, potažmo odpočívadlo. Najednou se ukazuje odbočka v lesík. Zajíždíme tam, když jsme konečně předjeli všechny ty pomalé strůry. Ouha, v lesíku na nás koukají laufy. Americká základna, a protože blízko hranic, tak jsme vzali nohy na ramena a před sebou máme ještě více pomalých vozidel. Až za dlouhou chvíli se Švenkovi ulevilo. Krátce obědváme vepřovku a hajdy na hranice. V 1/2 4 jsme v Bayerische Eisensteinu. Ze začátku vše dobře, doplácíme 33 DM za jeden den tranzitu. Ale pak sprcha ledová, víza máme platná jen do 16.8., ač v žádosti o vízum bylo uvedeno datum 18.8. Tak jsme se halt, s výjimkou dvou osob /těm se pasák díval na vízum z loňska/ dopustili trestného činu. Další zdržení. Na naší straně bez potíží. Protože všichni měli vše zapsáno, chtěli vidět hlavně počítače a větší věci. Poté pro forma prohlídnutí beden. Za hodinku i s kafem a pivem /Plzeň/ v bufé příprava na odjezd. Jarda se Slávkem jedou jižní cestou, my přes Plzeň do Prahy a dále. V Plzni jsme byli v 1/2 7 u klubovny v Mečislavce za 10 min. 8 večer! Auto i Petr jeli v životní formě, takže asi 40 km nás nemohla předjet T 613, až na dálnici za Berounem, ale i tam se jí držíme. Tak rychle jsem z Plzně v Praze ještě nebyl. Vylodění v klubovně, večere na Vladimírce a asi k 9 večer odjezd Tatry na Moravu. Pražáci jedou normálně na pondělní schůzi jeskynního spolku do hospody U džbánu, pivo chutná, alespoň jsme si poněkud napravili chuť z bundes. Dle pozdějšího ústního sdělení, vše v pořádku v Prostějově, vložení v klubovně. Menší zdržení v Opavě u Honzy /bylo kafe a nazdraví/ a poslední z Tatry vylézal Bachor, kolem 6 h. ráno v Orlové. Traduje se, že Petr poté 3 dny byl neznámý.

Tak a to byl příběh našeho výletu do Francie.

Slovníček

1. hesla dne:

no problem - pro Déde nic nebyl problém, nejvíce toto heslo padalo, když bylo už po nazdraví

nazdraví - jedno z mála českých sousloví, co si frantíci zapamatovali z pobytu v Čejči. Heslo nás pronásledovalo na každém kroku, nutno upřímně prohlásit, že jsme většinou neodporovali, ale bylo to mnohdy proti našim záměrům a únavné, protože moc.

Živijó - hrůzná píseň, o které, nikdo neví proč, si frantíci myslí, že je moravská národní /ač pochází z jugo/ a pěje se furt dokola a

mnohokrát za nazdraví. I v rozhalse se ozvala. Měl jsem z toho šok.
2. přezdívky, někteří jedinci jich měli několik:

Švenk /též Starý Švenk/ - profesní úchylka J. Radka

Starý Nemocný Chobot - též J. Radek po vydařené taškařici s konzumací rumu. Zásadně prohlašoval, že nechce pít, ale stále pil ze sklínky Pepy Ryšavého. R. Bajer /viz heslo s Bachorem/ tuto skutečnost mile doložil historkou starého nemocného slona, který se neuzdravoval, protože nikdy nepil ze své kádě, alóbrž z kádě sousedního slona.

Starý Nemocný Bachor - místy familiárně zkracováno na Bachor, označení R. Bajera po náhlých střevních příhodách.

Koudelník - označení J. Koudelky, které se objevilo ani nikdo neví jak, možná převzato z prehistorie jeskynního bádání.

Slim - příhodná přezdívka P. Mazála převzatá od klubovních kolegů. Na domluvená setkání u auta v určitou hodinu téměř vždy přicházel zpožděně, komentuje to blouděním vesničana ve městě, občas též zapomínal předměty v parcích

Prezident - označení P. Bosáka dle jeho kartky vizitky. Protože ve Francii je skoro každý prezident, musela i naše výprava nějakého mít.

Pokud jsem zapoměl nějaké to heslo nebo přezdívku, popř. pokud si někdo vybavuje určité body programu pobytu lépe nebo úplněji, či pokud jsem zapoměl nějakou vydařenou příhodu, prosím všechny účastníky o doplnění na mojí adresu.

Nazdraví